

Travička zelená,
fialenka modra,
kaj stě se poděli,
ma mamičko dobra?¹⁾

Dobře mi pravili
můj stary tatiček,
že budu polivať
slzami chodniček.

Dobře mi pravili
ma stara matička,

že budu spominať
na jejich slovečka.

Ty přiborske zvony,
ony pěkně hraju,
mojemu srdečku
velky žal dělaju.

A půjdu ja, půjdu
na zeleny krchov,
a tam ja oplaču
svojich rodiči hrob.

Tatičku, stavajtě,
požehnani dajtě,
bo stě ho nědali,
dy stě umirali.

Matičko, stavajtě,
požehnani dajtě,
bo stě ho nědali,
jak stě umirali.

¹⁾ Ukryli stě se mi
do tmavej těmnice,
už ja vas, mamičko,
něuhlidam vice.

Přikryli scě se mi
černymi dveřami,
kdy kole vas půjdu,
obleju se lzami.

1343.

Z Hošťálkovic u Ostravy

I - du ja ce - stu, i - du ja ce - stu, dy - cky se o - hli - dam, sko - ro - li ta -
ti - čka za se - bu u - hli - dam.

[: Idu ja cestu :]
dycky se ohlidam,
skoro-li tacička¹⁾
za sebu uhlidam.

Ach, roscě na nich
rozmarijan³⁾ drobný,
co by scě mi byli,
můj tacičku,⁴⁾ dobři!

Srpeček ja vezmu,
rozmarijan sežnu,
na sveho tacička⁵⁾
ešče raz pohlednu.

Ach, něuhlidam,
bo mi možné něni,
bo su můj taciček,²⁾
su hlyboko v zemi.

O, vem, bratřičku,
vem ty tu kosičku
a seseč s tacička
zelenu travičku.

Spěše se kamynek
na vodzě obraci,
než se mi rodiči
z krchova navraci.

¹⁾ mamičku

³⁾ izobeček *aneb* fialenka modra,

⁵⁾ na svoju mamičku

²⁾ ma mamička,

⁴⁾ ma mamičko, dobra!

1344.

Od Přibora

Můj ta - ti - čku sta - ry, mo - je zla - te o - je, dy stě raj - do - va - li, dy - cky by - lo do - bře.

Můj tatičku stary,
moje zlate oje,
dy stě rajdovali,
dycky bylo dobře.

Ma mamulko mila,
moja rado dobra!
Dy stě radiť měli,
hlyboko stě lehli!

Ma mamulko mila,
hlyboko ležitě,
dyž vy o mej křivdě
velikej něvitě.

Jak stě vy, tatičku,
přestali rajdovať,
hned smy my museli
po světě vandrovať.

Můj mily tatičku,
proč tak tvrdo spítě?
A mně je tady zle,
vy o tom něvitě.

Ma křivda velika,
můj zarmutek těžky;
šak mně ho pomůže
mily Pan Bůh snesti.